

Slab začetek, dober...

(Nadaljevanje in konec)

Naslednje jutro zgodaj prekoračimo reko. Voda je ponekod skoraj do pasu in ledeno mrzla. Srečno pridemo čez in šele ko posije sonce se malo ogrejemo. Hodimo cel dan, vedno višje smo in v glavi se pojavlja topa bolečina. Do baze hodimo dva dni in pol. Tu so že šotori španske in francoske ekspedicije, mi pa hočemo postaviti tabor kakšnih 300 metrov višje, na višini 4550 m. Nosači se uprejo in po dolgem prerakanju jih ostane še 16, ki znosijo vso opremo v našo bazo. Seveda jim moramo posebej plačati vsako nošenje. Razgledujemo se po hribih, ki nas obdajajo: na levi Gumbaz-e-Safed, potem Nošakin proti desni Aspe Safed in Aspe Syah, vse do Kharpošte Jakí. Ob robu ledenika postavimo šotore in ogradimo prostor za kuhinjo. Iz kamena naredimo klop, in čez prostor napeljemo cerado. Tako lahko sedimo v zavetju in to je pravo malo udobje.

NA HRIBU

Naslednji dan nas večina odide proti Nošaku in postavimo tabor 1, trije prijatelji pa gredo na ogled po ledeniku naprej. Na hrib je treba znesti šotore, armaflekse, spalne vreče, kuhalnike in hrano. Višina je 5400 m in glava me boli tako, da se mi kar megli pred očmi. Še isti dan se vrnemo v bazo. Utrujeni smo, saj se vsem pozna, da smo več kot dva tedna presedeli v avtu. V naslednjih dneh se izpolnjujejo načrti, ki smo jih prej izdelali. Postavimo tabor 2, nato tabor 3. Prva trojica pride kmalu na vrh, ta se potem vrne v bazo, na gori pa smo še ostali, ki še opremljamo tabore in se tako tudi aklimatiziramo.

Tabor dve stoji na višini 6300 m in višinska razlika med enko in dvojko je največja. Tabor 3 je na višini 6900 m. Pred trojko je približno 100 m visoka skalna stena, čez katero so napete fiksne vrvi zaradi samovarovanja. Nad steno je velik plato in tu postavimo naša šotorčka.

ZADNJI VZPON NA GORO

15. avgusta se odpravimo proti taboru 1 Suhač, Hamberger, dr. Meško in jaz. Smo kar dobro aklimatizirani, sama sem bila prej že trikrat na taboru 1 in dvakrat na dvojki. Bolj slabo je le s Slavcem, ki je v bazi prebolel pljučnico. Štirinajst dni se skoraj ni premak-

nil iz šotora, jedel pa je v glavnem samo zdravila. Opazujemo ga, ko gre čez ledenik in takrat sem prepričana, da ne bo prišel niti do tabora 1. Opoteka se in lovi na palice. Počasi hodimo po grebenu, ki pripelje na 1. Skalnat je, veliko je grušča in pot ni nič kaj prijetna. Srečamo Marjana in Janeza, ki se vračata z vrha. Utrujena sta, v obraz zabuhla od sonca in višine. Žaželita nam veliko sreče in nadaljujeta pot. Ob večeru smo v taboru 1, skuhamo si čaj in juho. Okoliški hribi so rdeči od zahajajočega sonca. Zelo lepo je. Sedimo pred šotorom dokler ne postane hladno. Slavc se kar dobro počuti, veliko volje ima. Celo noč se zbujam iz polsna, enkrat me zbe, drugič me obliva vročina, bojim se, da naslednji dan ne bom mogla naprej. Komaj čakam jutra in ko posije sonce, začne v šotoru deževati. Ponoči se namreč naredi ivje in sončni žarki ga zjutraj raztopijo.

Počasi se odpravimo proti taboru 2. Hodimo ure in ure, korak za korakom. Ponekod je sneg čisto nazobčan, kot nekakšne luske. Mi to imenujemo »ribežni«. Zelo neprijeten bi bil padec, zato je treba kar precej pazljivosti. Popoldne začne pihati močan veter in ko pridemo do 2 smo zelo neprijetno preseščeni. Veter je odnesel en šotor, zato noč prežidimo vsi v enem. Niti za trenutek ne zatismo očesa. Pogovarjamo se, kuhamo čaj, včasih je sunek vetra tako močan, da imam občutek, da bo vse skupaj odneslo. Noč je neskončno dolga. Nепrestano gledamo na uro, kar apatični smo že. Zjutraj je veter še vedno zelo močan. Okrog desetih se toliko umiri, da se odpravimo naprej. Toda ni več jasno, okoliški hribi so zakriti z meglo, iz kate- re že padajo prve snežinke. Zelo hladno je, toda odločimo se, da gremo do tabora 3. Skal- na stena nam ne dela težav, pomagamo si z vrvmi in na robu nas sprejmeta naša dva šotorčka. Zvečer se nebo zjasni, brez besed občudujemo sončni zahod. Visoko smo že. Večina hribov je že pod nami. Nebo je tako zeleno-modro, da skoraj »bode« v oči. Potem pa zopet noč brez spanca in neskončno dolga. Zapadaš v neka čudna stanja, poskušaj kaj premišljevat, da bi čas hitreje minil, pa ne moreš. Želiš si samo, da bi se zdanilo, samo to in nič drugega. Naslednje jutro sem zelo izčrpana. Za mano so tri moreče, nepre- spane noči. Kakšno uro si zavezujem čevlje in dereze, ko vstanem se opotečem in sese- dem na tla. Mlačen čaj in kocke sladkorja

Slava Knežar na vrhu

me malo spravijo k sebi. Od tabora 3 se vleče dolg, skoraj raven plato, potem pa preha- ja v strmino, ki vodi na vrh. Hodim počasi, štejem korake, vmes počivam in diham. Potem je do vrha še pet, deset korakov. Dam- jan je že tam, maha mi in nekaj govori. Če- stitamo si, v glavi se mi malo vrti. Nobene posebne sreče ne čutim. Tako je, kot bi za trenutek otopela vsa čustva, samo želja je, da grem čimprej dol, kjer je zrak gostejši in di- hanje lažje. Vse okrog so sami hribi, kot da na svetu ne bi bilo nič drugega. Iz Pakistana se vlečejo megle, verjetno je to eden zadnjih lepih dni na gori.

Sestopamo proti taboru 3. Z vsakim kora- kom se počutim bolj, neskončno srečna sem. V oči mi pridejo solze, tako da skozi očala čisto nič ne vidim. Nadaljujemo proti taboru 2 in še dalje vse do 1. Čisto temno je že, od utrujenosti se mi megli pred očmi. V trenu- tu zaspim in naslednji dan je treba priti sa- mo še v bazo.

Vsi so že odšli naprej, jaz pa sedim pred šotorom in si poskušam vtisniti v spomin prav vsako podrobnost. Verjetno ne bom ni- koli več zašla v te kraje, ki so mi vsak dan bolj pri srcu. Tu ostane delček mojega znoja, velikih želja in dobro vem, da mi bo vsak trenutek na gori ostal vedno v spominu kot najlepše doživetje. Treba je bilo veliko truda, včasih sem se spraševala, zakaj počnem vse to. Toda ni mi žal, kljub temu, da je bilo tudi veliko neprijetnih trenutkov, ki pa bodo ostali zapisani samo v mojem dnevniku. Za- me to ni bila samo alpinistična preizkušnja, ampak tudi življenjska. Veliko novega sem se naučila, velikokrat se je »podrlo« vse moje zaupanje, razočaranje je bilo boleče, vendar koristno. Življenje pač ni vsak dan nedelja.

V bazi mi pripravijo pravi sprejem. Den je vse dopoldne kuhal torto iz pudinga in Vi- ki je nabral neko zelenje namesto cvetja. Če- stitajo mi in me slikajo. Slava poglej sem, poglej tja. Vsa sem zbegana in ne morem si kaj, da ne bi jokala. Še danes vidim pred očmi tiste bradate, malo zabuhle obraze pri- jateljev, ki so bolj veseli mojega uspeha, kot pa jaz sama. V naslednjih dneh pridejo no- sači. Iz Quazi Deha do Ljubljane je še 7500 kilometrov, zopet ista pot in cel kup nevar- nosti na cestah. Toda zadovoljni smo. Prvič zato, ker smo izpolnili vse načrte in skrite želje, predvsem pa, ker gremo domov.

Skalna stena pod taborom 3